

der blev rejst saa stærke Angreb imod ham; der var helt andre Grunde, Berg havde ganske andre Synder paa sin Samvittighed. Jeg vil nævne et Par enkelte: Han var Skolelærer og talte med vestjysk Accent. Havde Berg hørt til vort Lands Fødsels-, Universitets- eller Rengearistokrati, saa vilde Højre have set med langt mildere Øjne paa hans Parlamentarisme. Nu vil Højre maasse som hidtil blive ved med at svare: Ja, men dette Flertalsprincip er alligevel ganske overordentlig uheldigt. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad der angaaende Flertalsprincippet stod ganske kort forinden Valget af 9de April i vort Lands officielle Organ „Berlingste Tidende“, som jo dog, selv om Regeringen ikke bærer direkte Ansvar for dets Indhold, i hvert Tilfælde staar Regeringen meget nær. Der staar i dette Blads Nummer for 27de Marts 1895: „De store Lovgivningsarbejder gennemføres kun ved at skabe Flertal. Dette er Summen af Erfaringer fra Alverdens politiske Forsamlinger. Ingen politisk Visdom har oftere staaet sin Prøve end denne.“ Jeg blev meget forbavset, da jeg læste disse sande Ord, men da jeg saa havde tænkt mig lidt om, erindrede jeg det gamle Ordsprog: Blind Høne finder ogsaa undertiden et Korn, og dette gyldne Korn vil jeg hermed tillade mig at præsentere Højre. Vi have med Hensyn til Spørgsmaalet om Stand og Rang set, at i Amerika har man ikke betænkt sig paa at sætte en Skræbber og en Savstæker op paa Præsidentstolen, og disse Mænd have vist sig deres Stilling fuldt ud voksne og udfyldt Landets øverste Blads paa en meget værdig Maade. Vi have i den seneste Tid i Frankrig set, at en Mand, der har arbejdet som Garver i praktisk Tjeneste, er bleven Præsident og har forstaaet at omgaaes Konger og Kæssere paa en saadan Maade, at man ikke har kunnet lægge ham det ringeste til Last. Jeg var for nogle Aar siden i Norge. Der var en Mand bleven Finansminister, som i sin borgerlige Stilling havde været Landhøker. Ved at tole med en af Direktørerne for den norske Kreditbank, en udpræget Højremand, modtog jeg den Oplysning, at denne tidligere Landhøker var det klareste Hoved og den ypperste Finansminister, der i mange Aar havde ledet Norges Finanser. Her hjemme i Danmarks Hoved-, Hof- og Residensstad maatte den forhenværende Skolelærer med jysk Accent ikke blive Minister. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage), som jeg meget beklager fremdeles ikke at se her, er Akademiker; han glædede os i forrige Møde med

nogle smukke franske Ord, og jeg vilde til Gengæld have givet ham nogle andre franske Ord at huske paa. Det skal jeg for Resten gøre alligevel, det ærede Medlem kan læse dem i Tidenden i Morgen. I Frankrig er der ligesom andre Steder mange Akademikere. Nu var der en Digter, som ikke opnaaede at blive Medlem af det franske Akademi, en Hæderspost, som man i Frankrig plejer at sætte megen Pris paa. Denne Mand var kendt som en meget skarp Satiriker, og man fandt efter hans Død paa hans Gravsted med store gyldne Bogstaver en Indskrift, som Akademikerne i Almindelighed meget hurtigt gaa forbi. Der stod paa Frans: „Ci-git Piron, qui n'estait rien, pas même academicien.“ — „Her hviler Piron, som ikke var nogen Verdens Ting, ikke en Gang saa meget som Medlem af Akademiet.“ Men jeg vil komme tilbage til, hvad jeg talte om før, komme tilbage til Berg. Nu er denne Hædersmand, en af de saa Politikere her i Landet, der for mig staar omgiben med Høbdingeglorien, gleden ud af Rækkerne. Men han har i den Bergste Gruppe faaet et levende Monument, som trofast bevarer hans Navn og hans Minde. Højres Mænd kunne saa Granitstøtter og Marmorbuster. De kunne saa Sølv- og Guldkranse og oven i Købet flere Spalter rosende Eftermæle i „Berlingste Tidende“. Men Berg har inden for sin egen Kreds opnaaet det smukkeste Eftermæle, som nogen Politiker kan ønske sig, og jeg har den Opfattelse, at den Bergste Gruppe nu som før er en af de solideste Støtter for det friske danste Demokrati. Jeg vil bede det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen) om at modtage Komplimenten paa Bergianernes Vegne.

Jeg vilde gaa herfra med en Følelse af, at jeg ikke havde gjort min Pligt, naar jeg ikke forinden jeg sluttede, kom til at omtale Toldspørgsmaalet. De indirekte Statter figurere i Finansoverslaget for det kommende Aar med et Beløb af 43½ Million. Største-parten af dette Beløb repræsenteres af Toldindtægterne. Vi vide allesammen, at der er nedsat en Toldkommission, og vi kunne i den nærmeste Fremtid vente en Flertals- og en Mindretalsbetænkning. Jeg vil dog gøre nogle Bemærkninger om den Kunst, som Højre blandt mange andre Kunster med Held har dyrket, nemlig den Kunst at „skabe“ Flertal. Der sidder oppe i Landstinget 66 Medlemmer og herude 114. Hvis man havde nedsat en Kommission under lige berettigede Hensyn til de to Tal vilde vi have faaet en Kommission bestaaende af 14 Medlemmer, sammensat paa den Maade, at der efter min